

## Arrest

nr. 99 130 van 18 maart 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen België binnen op 4 juli 2010 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Topgachchi VDC (Village Development Committee) (district Jhapa) en beschikt u over de Nepalese nationaliteit. U vervulde het middelbaar onderwijs in 2058 (2001/2002). U hielp soms in de kruidenierswinkel van uw ouders. Uw familie begon in 2064 (2007/2008) problemen te krijgen met de maoïsten. Ze namen voedingswaren uit de winkel zonder ervoor te betalen. Op 20/4/2065 (4 augustus 2008) vroegen ze voor het eerst aan uw familie om een donatie te geven aan hun partij. Ze eisten een donatie van 200 à 300.000 Nepalese roepies (NR). Uw ouders hadden in geen geval zoveel geld en negeerden hun eis. Op 5/10/2065 (18 januari 2009) was u alleen in de winkel. Toen u de winkel sloot en op weg was naar huis, werd u op straat gekidnapd door vier à vijf maoïsten met twee motorfietsen. U werd op een motorfiets gezet en een uur later kwamen jullie aan in een verlaten stuk van de jungle waar er huisjes stonden voor de arbeiders die op de velden werkten. U werd naar een dergelijk huisje gebracht. Daar bedreigden de vier of vijf maoïsten u met de dood indien uw familie de 200 tot 300.000 NR niet doneerde. Twee personen verkrachtten u. U argumenteerde dat ze geen geld zouden krijgen indien u werd vermoord. U kon uw ouders contacteren. Uw vader heeft hen vervolgens beloofd het geld te geven indien ze u vrijlieten. Na één nacht opsluiting en bedreigingen, werd u de volgende ochtend vrijgelaten. U diende op 7/10/2065 (20 januari 2009) een klacht in bij de politie. De politie noteerde dat u werd verkracht, dat de maoïsten een donatie vroegen en dat de zaak werd geregistreerd. Op 9/10/2065 (22 januari 2009) consulteerde u een gynaecoloog, R.(...) S.(...) genaamd, in een privékliniek. De maoïsten bleven jullie bedreigen per telefoon en stuurden personen naar uw familie om het geld op te eisen. Na het incident met de maoïsten wist iedereen in het dorp dat u verkracht was en begon iedereen u te haten. Dit bracht met zich mee dat u psychologische problemen kreeg. Ook uw ouders en uw familie aanvaardden u niet meer. Door deze problemen kon u niet meer in Nepal blijven en besloot u naar India te trekken. U verliet Nepal op 2/03/2066 (16 juni 2009) richting India. Uw ouders verlieten ook hun dorp en trokken naar uw moeder haar zussen elders in Jhapa omdat zij nog steeds werden bedreigd. Toen u reeds vijf à zes maanden in Delhi was, vervoegden ze u in India. Uw ouders verbleven zo om de tijd eens in Jhapa bij hun familie en in Delhi naar gelang de problemen die ze in Nepal ondervonden. Ze kregen meer begrip voor uw problemen. U verbleef in het totaal anderhalf jaar in Delhi bij een oom van moederszijde, D.(...) G.(...) genaamd. U nam contact op met een smokkelaar om een visum voor u naar Europa in orde te brengen. U reisde met uw eigen paspoort naar Frankrijk. Op 3 juli 2010 kwam u aan in Parijs. Nadien ging u naar België waar u op 5 juli 2010 asiel aanvraagde. U legde volgende documenten neer: een artikel over een woningbrand, foto's van een verbrande woning, een verklaring van een Nepalees, uw huurcontract en een document van het CAW en de politie. Uit deze door u neergelegde documenten blijkt dat er een brand was in de woning die u in België betrok.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U verklaarde met uw eigen paspoort van Delhi naar Brussel gereisd te zijn. Uw reis werd echter geregeld door een smokkelaar. Hij regelde immers het visum in uw paspoort. U bent niet op de hoogte over de details van dit visum. U weet niet aan de hand van welk soort visum u reisde. U kunt louter vermoeden dat het een toeristenvisum was. Bovendien beweerde u bevreemdend genoeg dat de smokkelaar gedurende de reis uw paspoort in handen had behalve op de momenten dat u uw reisdocument diende te tonen (CGVS I, pp. 8-9). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u India werkelijk met een smokkelaar zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in uw reisdocument. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Uw reisweg naar België wordt dus in twijfel getrokken, temeer daar de smokkelaar u uw eigen paspoort niet teruggaf hetgeen op zijn minst merkwaardig kan genoemd worden (CGVS I, p. 8).

Voorts komt uw geloofwaardigheid nog meer in het gedrang door enkele flagrante tegenstrijdige verklaringen in uw opeenvolgende verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u één persoon van de vier à vijf personen die u kidnapten, herkende van in de winkel (CGVS I, p. 14). Tijdens uw

tweede gehoor stelde u in tegenstelling dat u niemand van uw kidnappers herkende (CGVS II, p. 10). Overigens dient te worden opgemerkt dat u stelde te zijn gekidnapt door vier à vijf personen en dat dezelfde personen in de hut aanwezig waren. Hier dient te worden gewezen op een merkwaardigheid. U zou een hele nacht opgesloten geweest zijn maar u weet niet met zekerheid te zeggen of er vier of dan wel vijf personen aanwezig waren (CGVS II, p. 10). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u nochtans duidelijk dat er vijf personen aanwezig waren (CGVS I, p. 15 en p. 17). Gedurende uw eerste gehoor waren uw verklaringen met betrekking tot uw klacht bij de politie ook niet coherent. Zo beweerde u aanvankelijk dat een brief van de politie opgegaan was in rook toen uw appartement in België is uitgebrand (CGVS I, p. 11). Vervolgens bleek dat de politie uw verklaringen toch niet had genoteerd maar dat ze u enkel een briefje had meegegeven met hierop de datum van uw klacht en de dag dat u diende terug te komen bij de politie (CGVS I, p. 12). In tegenstelling tot wat u voordien stelde, verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat de politie geen actie ondernam en uitsluitend tegen u zei dat ze zouden zien en u gingen terugbellen. Gezien u vreesde dat de politie samenwerkte met de maoïsten durfde u niet terug gaan om te informeren naar de stand van zaken (CGVS II, pp. 8-9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, wijzigde u opnieuw uw verklaringen door te stellen dat er op het papier dat u van de politie kreeg uitsluitend de datum van uw klacht stond, maar dat het geen uitnodiging betrof om terug te komen. Toen u vervolgens werd gevraagd om exact te zeggen wat er op de brief van de politie geschreven stond, beweerde u opnieuw iets anders. Zo stelde u dat de politie opschreef dat u werd verkracht en dat de maoïsten een donatie eisten (CGVS II, pp. 11-13). In tegenstelling tot het eerste gehoor waar u stelde dat u op 12/10/2065 (25 januari 2009) naar de gynaecoloog ging (CGVS I, p. 12), beweerde u later dat u op 9/10/2065 (22 januari 2009) ging. Voor deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen had u geen uitleg (CGVS II, p. 12). Tevens dient te worden opgemerkt dat u gedurende uw eerste gehoor hebt gezegd dat u tijdens uw ontvoering een document hebt ondertekend waarin u akkoord ging om het bedrag dat werd geëist te betalen (CGVS I, p. 15 en p. 17). Hiermee in tegenspraak, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u geen document diende te ondertekenen en dat ze uitsluitend met uw ouders per telefoon hebben gepraat om alles te regelen (CGVS, p. 10). Voor deze tegenstrijdigheid had u evenmin enige afdoende uitleg (CGVS, p. 12).

Daarnaast kan er nog een eigenaardig element in uw asielrelaas worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Zo is het volstrekt onlogisch dat de maoïsten uw familie plots – 20/4/2065 (4 augustus 2008) - eisten om een bedrag van 200.000 à 300.000 NR te doneren (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 5). Ze hadden het bedrag toen van 300.000 à 400.000 NR verlaagd naar 200.000 à 300.000 NR (CGVS II, p. 5). Het kan uiterst bevreemdend bevonden worden dat de maoïsten plots een groot bedrag eisten terwijl ze voordien gewoon producten uit de winkel meenamen zonder te betalen (CGVS I, p. 16). Dit is des te meer merkwaardig gezien uw ouders slechts 4000 à 5000 NR per maand verdienden (CGVS I, p. 17). Geconfronteerd met dit onlogisch element in uw asielrelaas, stelde u louter dat de maoïsten niet genoeg hadden met 5000 à 6000 NR en dat de donatie die ze eisten tot de regels behoorde (CGVS I, p. 17). Volgend eigenaardig element in uw relaas is het feit dat ze niet één exact bedrag van uw familie vroegen. Volgens uw verklaringen eisten ze 200.000 à 300.000 NR. U had geen verklaring toen u werd gevraagd of het bedrag van 200.000 NR uiteindelijk genoeg was voor hen (CGVS, p. 11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt waarom u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele nieuwe problemen met deze maoïsten uit de weg te gaan. Uw bewering dat ze u opnieuw zouden terugvinden in Nepal, opnieuw mishandelen en opnieuw de donatie vragen (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 13), is een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is. Dit is echter geenszins een afdoende verklaring om een veilig intern vluchtalternatief voor u a priori uit te sluiten.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. De documenten die u neerlegde hebben uitsluitend betrekking op uw problemen in België betreffende de brand in uw woning, hetgeen hier in deze beslissing geenszins wordt betwist.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "de

artikels 1 en 2 afdeling A" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster houdt een korte theoretische uiteenzetting omtrent enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen en stelt dat een groot deel van de bestreden motivering handelt over haar reisweg. Ze acht het onredelijk van de commissaris-generaal haar aanvraag te weigeren omdat *"niet geloofd wordt welke reisweg zij heeft afgelegd om in België te geraken"*, en oppert dat door hierover te twifelen *"de gegrondheid niet is onderzocht"*. Bovendien, zo meent ze, mag de werkwijze van de smokkelaar geen afbreuk doen aan haar asielrelaas, aangezien dit niets te maken heeft met haar relaas en met haar gegronde vrees voor vervolging. Aangaande de tegenstrijdigheden in haar relaas wenst ze op te merken dat er helemaal geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden. Met betrekking tot het verwijt van de commissaris-generaal dat zij niet duidelijk is geweest over het aantal maoïsten die haar ontvoerden en of zij iemand van haar kidnappers herkende, merkt ze op dat men niet mag vergeten dat ze een zeer traumatische ervaring achter de rug heeft, doordat ze ontvoerd werd en verschillende malen verkracht. Het is dus, zo stelt ze, niet onredelijk om te stellen dat ze niet met zekerheid kan zeggen van hoeveel kidnappers er sprake is en of dit bekenden zijn. Verzoekster wijst erop dat ze werd vastgehouden, bedreigd en verkracht en oppert dat het bijhouden van het aantal kidnappers niet tot haar prioriteiten behoorde, aangezien ze enkel probeerde haar leven te redden door hen te overhalen haar in leven te laten. Bovendien, zo voegt ze eraan toe, gaf ze reeds eerder aan psychologische problemen te kennen omwille van die traumatische ervaring. Ze acht het dan ook kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om hiermee geen rekening te houden bij de beoordeling van haar relaas, en merkt op dat men de overige tegenstrijdigheden eveneens dient te bekijken vanuit dit standpunt. Ook de verwarring in verband met het bezoek aan de gynaecoloog wijt ze aan haar ernstig trauma en de ontwikkelde psychologische problemen. In de Nepalese cultuur wordt een verkrachting immers als één van de grootste schandes beschouwd die een vrouw kan ondergaan, aldus verzoekster die meent dat het derhalve niet onredelijk is dat zij zich de exacte datum van haar bezoek bij de gynaecoloog niet exact kan herinneren. Ze wijst er daarenboven op dat het hier slechts over een verschil van drie dagen gaat, dat de tijdsperiode dus duidelijk vaststaat en dat de geloofwaardigheid van haar relaas niet mag afhangen van deze kleine details. Met betrekking tot de onduidelijkheid die bestaat over de inhoud van het document dat ze meekreeg toen ze klacht ging indienen bij de Nepalese autoriteiten, laat verzoekster gelden dat het Commissariaat-generaal op de hoogte is van het feit dat haar appartement afgebrand is. Het desbetreffende document bevond zich, zo licht ze toe, in haar appartement en is dan ook verloren gegaan. Dit is, aldus verzoekster, de reden waarom ze het niet kon neerleggen als bewijsstuk. Verzoekster wijst erop dat het intussen al meer dan drie jaar geleden is dat ze klacht ging neerleggen bij de politie. Ze acht het dan ook niet redelijk van de commissaris-generaal te verwachten dat zij zich de details over de inhoud van het document nog zou herinneren, zeker nu het document verloren is gegaan. Betreffende de mogelijkheid om zich elders in Nepal te vestigen, merkt verzoekster op dat ze niet begrijpt hoe de commissaris-generaal tot zijn conclusie kon komen. Ze is van mening dat ze reeds het nodige deed om duidelijk te maken dat ze in geen geval kan terugkeren naar haar land van herkomst. Ze verklaarde immers, zo vervolgt ze, reeds naar India te zijn gevlucht omdat ze niet kon leven met de schande verkracht te zijn geweest. Ze werd, zo verduidelijkt ze, niet enkel lastiggevallen door de maoïsten, maar ook door de andere dorpelingen en zelfs haar eigen familie kon niet leven met de schande. Verzoekster werpt op dat ze zich niet elders in Nepal kan vestigen en stelt dat dit wordt aangetoond door het feit dat haar ouders getracht hebben zich elders in het Jhapa-district te vestigen, en eveneens gedwongen werden om zich in India te vestigen omwille van de problemen die zij kende met de verschillende instanties. Het mag, aldus verzoekster, duidelijk zijn dat als zelfs haar ouders niet veilig zijn voor de Maoïsten en de sociale druk van de dorpelingen, zij dit zeker niet is. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is doordat deze grotendeels haar reisverhaal behandelt. Voorts betoogt ze dat ze meermaals werd verkracht en dat dit ervoor zorgt dat ze beschouwd wordt als iemand die haar eer heeft verloren. Deze status brengt haar, zo poneert ze, in gevaar. Verzoekster stelt dat Nepalese alleenstaande vrouwen nog steeds als buitenstaanders worden beschouwd in de maatschappij, en ze verwijst hiervoor naar verschillende artikels van onder andere Amnesty International welke ze als bijlage aan haar verzoekschrift voegde. Ze kan dan ook de bescherming van haar overheid niet inroepen en onmogelijk terugkeren. Volgens haar laat de Nepalese overheid zich niet in met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese maatschappij, waar vrouwen nog steeds weinig rechten hebben. Ze voegt eraan toe dat haar status er nog op verergerd is doordat ze verkracht werd en nu als het laagste van het laagste wordt beschouwd. Met die sociale stigmatisering moeten leren leven in Nepal is onmogelijk, aldus verzoekster die stelt dat ze deze "schande" niet moet voelen in België. Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal dit niet onderzoekt in zijn beslissing en begrijpt bijgevolg niet hoe deze tot zijn beslissing is gekomen. Vervolgens laat ze gelden dat de hele motivering handelt over haar paspoort en haar reisweg.

Verzoekster meent dat er geen discussie kan bestaan over het feit dat zij voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag om erkend te worden als vluchteling en ze geeft kort een toelichting bij de verschillende elementen. Met betrekking tot het element *“gegronde vrees voor vervolging”* werpt ze op dat de situatie in Nepal nog steeds zeer gevaarlijk is en de Nepalese autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Ze is van mening dat indien ze gedwongen zou worden om terug te keren, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) wordt geschonden, en ze verwijst dienaangaande naar het arrest “Kirkwood” van 12 maart 1984. Volgens haar faalt het Commissariaat-generaal in haar beslissing om de situatie in haar land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is, aldus verzoekster die meent dat het niet ter discussie staat dat de huidige situatie in haar land van herkomst nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat de situatie, hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is en er verkiezingen zijn geweest, in de praktijk nog steeds dezelfde is. Verzoekster stelt dat zij een doelwit vormt omwille van haar sociale stigma. Alhoewel de commissaris-generaal wel de dreiging van de politieke partijen lijkt te onderzoeken, faalt hij erin de algemene veiligheidssituatie in Nepal te onderzoeken, aldus verzoekster die stelt dat het duidelijk mag zijn dat de situatie in haar land van herkomst nog steeds zeer onveilig is. Ze verwijst vervolgens naar een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken en naar andere aan haar verzoekschrift gevoegde stukken die volgens haar bewijzen dat de situatie in Nepal nog steeds erg onveilig is. Ze begrijpt niet hoe de commissaris-generaal tot een andere conclusie kon komen en acht het onverantwoord om in de huidige omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. Volgens verzoekster dient het Commissariaat-generaal rekening te houden met alle elementen in het dossier en dus ook met de veiligheidssituatie in haar land van herkomst. Betreffende het element *“persoonlijke vervolging”* betoogt verzoekster dat ze niet kan terugkeren naar Nepal omwille van haar sociale status. In de Nepalese samenleving is ze immers een schande en zal haar fysieke integriteit in gevaar zijn. Bovendien, zo voegt ze eraan toe, werd zij reeds bedreigd en opgesloten door de maoïsten en vormt zij dus een doelwit. Ze vraagt zich bovendien af hoe ze bij een terugkeer onthaald zal worden indien men te weten komt dat ze in Europa asiel heeft aangevraagd. Ze vreest bij een terugkeer onmiddellijk te worden gearresteerd, gefolterd en mishandeld, en geïsoleerd omwille van haar sociale status. Aangaande de *“onmogelijkheid om de bescherming van”* haar *“land in te roepen”* verwijst verzoekster naar het jaarrapport van 2012 van Amnesty International. Ze oppert dat ze zich niet kan wenden tot de politie en om die reden gevlucht is. Ze trachtte reeds klacht in te dienen tegen haar verkrachters, doch het is volgens haar duidelijk dat er met die klacht niets is gedaan. Verzoekster meent dat zij de bescherming van haar autoriteiten dan ook niet kan inroepen. De Nepalese overheid slaagt er niet in een betrouwbare indruk na te laten, aldus verzoekster die hiervoor opnieuw verwijst naar informatie van Amnesty International. Ze stelt dat ze zich tot niemand kan richten voor hulp aangezien de overheid alleen maar toekijkt. Ze kan dan ook niet terugkeren. Met betrekking tot *“de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”* werpt verzoekster op dat het Commissariaat-generaal de materiële motiveringsplicht en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskent door haar subsidiaire bescherming te weigeren, zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie en zonder haar echte individuele redenen na te gaan. Tot slot stelt ze zich de vraag *“hoe (...) zij als alleenstaande vrouw, met aangetaste eer ergens elders en zonder bescherming”* kan *“overleven in Nepal”*.

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoekster wordt door de commissaris-generaal afgewezen om redenen dat: (i) haar verklaringen omtrent haar reisweg naar België weinig geloofwaardig zijn, (ii) haar opeenvolgende verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende flagrante tegenstrijdigheden bevatten, (iii) het weinig logisch is dat de maoïsten plots een groot bedrag eisten, terwijl ze voordien gewoon producten uit de winkel meenamen zonder te betalen, en het merkwaardig is dat ze niet één exact bedrag vroegen, (iv) zij niet aannemelijk maakt waarom zij zich niet elders in Nepal

kan vestigen om eventuele nieuwe problemen met de maoïsten uit de weg te gaan, en (v) de door haar aangebrachte elementen niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoeksters asielrelaas. Haar relaas bevat immers verschillende manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties.

Zo legde verzoekster incoherente verklaringen af omtrent het aantal personen die haar op 18 januari 2009 zouden hebben gekidnapt en een dag lang gevangen hielden. Immers, ze gaf meermaals aan dat het om een vier- à vijftal personen ging, eraan toevoegende dat ze het exacte aantal niet meer juist weet, doch sprak tegelijkertijd ook enkele malen duidelijk en uitdrukkelijk over vijf personen, zonder enigszins aan dit exacte aantal te twijfelen (gehoorverslag 27 juli 2012, p. 14, 15 en 17).

Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat ze één van haar ontvoerders herkende, omdat deze soms langskwam als klant in de shop (*Ibid.*, p. 14). Geheel in strijd hiermee verklaarde ze daarentegen tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat ze niemand van de kidnappers kende of herkende (gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 10).

Ook met betrekking tot de modaliteiten van haar vrijlating door de ontvoerders zijn verzoeksters verklaringen manifest tegenstrijdig. Bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat ze tijdens haar ontvoering een document diende te ondertekenen waarin ze akkoord ging om het bedrag dat werd geëist te betalen (gehoorverslag 27 juli 2012, p. 15 en 17). Echter, tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf ze aan dat ze zonder meer werd vrijgelaten zonder voorwaarden, dat ze “geen papier” had “moeten ondertekenen” en de ontvoerders alles telefonisch met haar ouders hadden geregeld (gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 10). Ook met betrekking tot de beweerde telefonische gesprekken met de ontvoerders zijn haar verklaringen erg uiteenlopend. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat haar ontvoerders tijdens haar vasthouding haar vader hadden opgebeld en dat deze hen had gezegd dat hij hen ging betalen (vragenlijst 14 juli 2010, p. 2). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde ze dat alleen zij met haar ouders had gesproken en haar ontvoerders helemaal niet (*Ibid.*, p. 8). Later tijdens datzelfde gehoor gaf ze evenwel aan dat ook de kidnappers telefonisch met haar ouders hadden gesproken (*Ibid.*, p. 8 en 10).

Verzoekster legde ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer juist ze na haar ontvoering naar de gynaecoloog ging. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat dit op 12/10/2065 was (gehoorverslag 27 juli 2012, p. 12). Tijdens haar tweede gehoor situeerde ze haar bezoek aan de gynaecoloog echter op 9/10/2065 (gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 12). Gelet op haar huidige verklaring dat verkrachting in de Nepalese cultuur wordt beschouwd als de grootste schande die een vrouw kan ondergaan, kon van verzoekster worden verwacht dat zij de exacte datum van haar bezoek bij de gynaecoloog ten gevolge van deze ernstige feiten kon weergeven. Overigens ontbreekt elk medisch attest dat haar beweerde bezoek zou kunnen staven.

Ook omtrent het moment waarop zij bij de politie klacht zou hebben ingediend, zijn haar verklaringen tegenstrijdig. Ze verklaarde eerst dat ze op 8/10/2065 naar de politie ging (gehoorverslag 27 juli 2012, p. 12). Wanneer men haar vervolgens specifiek naar de datum van haar bezoek aan de politie vroeg, herhaalde ze dat dit op 8/10/2065 was (*Ibid.*, p. 20). Toen men er haar vervolgens op wees dat ze eerder meermaals had verklaard dat ze op 6/10/2065 door haar ontvoerders werd vrijgelaten en de dag nadien naar de politie was geweest, waardoor haar bezoek aan de politie dus op de 7<sup>e</sup> moet zijn geweest, wijzigde ze haar verklaringen en bevestigde ze dat ze op 7/10/2065 naar de politie ging (*Ibid.*, p. 20).

Ook met betrekking tot het feit of de politie verzoeksters klacht zou hebben genoteerd en zij hiervoor een schriftelijk bewijs kreeg, legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk beweerde ze tijdens haar eerste gehoor dat ze van de politie een papier had gekregen, maar dat dit in de brand van haar appartement in België is gebleven (gehoorverslag 27 juli 2012, p. 11). Echter, toen men haar nadien tijdens datzelfde gehoor vroeg of ze ooit na haar incident met enkele maoïsten een papier van de politie in haar bezit had gehad, antwoordde ze: “Ze hebben niks geschreven, ze luisterden alleen, en ze hebben niks genoteerd, en ze zeiden kom terug” (*Ibid.*, p. 12). Toen men er haar vervolgens op wees dat ze eerder had verklaard dat er een papier van de politie bij de brand van haar appartement verloren

was gegaan, stelde ze dat de politie op dat document niets concreet had genoteerd, dat hierop enkel de datum van haar klacht stond en de dag dat ze opnieuw diende terug te komen (*Ibid.*, p. 12). In strijd hiermee gaf ze tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal evenwel aan dat de politie geen enkele actie ondernomen had, niets had genoteerd en haar uitsluitend gezegd dat ze nog wel zouden zien en haar gingen terugbellen (gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 8). Op de vraag of ze nog terugbelden, antwoordde ze vervolgens ontkennend (*Ibid.*, p. 8). Ze voegde eraan toe dat zijzelf niet meer langs de politie durfde te gaan om te informeren aangezien ze vreest dat de politie met de maoïsten samenwerkt (*Ibid.*). Tevens verklaarde ze, in strijd met haar eerdere verklaringen, tot tweemaal toe dat de politie gewoon had gezegd dat ze zouden terugbellen, maar dat ze haar niet hadden gevraagd om op een andere dag terug te komen (*Ibid.*, p. 9). Wanneer men er haar vervolgens mee confronteerde dat ze eerder had verklaard dat de politie haar een papiertje had gegeven met daarop de datum en het uur dat ze moest terugkomen, wijzigde ze opnieuw haar verklaringen door te stellen dat op dat papier enkel de datum stond vermeld waarop ze klacht indiende, maar het zeker geen uitnodiging was om terug te komen (*Ibid.*, p. 11). Toen ze meteen daarna over de specifieke inhoud van het document van de politie werd bevraagd, gaf ze weer een andere versie en stelde ze dat erin stond geschreven dat ze verkracht was en dat de zaak werd geregistreerd (*Ibid.*, p. 11). Nadien paste ze nogmaals haar verklaringen aan door te beweren dat in het document van de politie enkel stond geschreven dat ze verkracht was en dat de maoïsten een donatie eisten (*Ibid.*, p. 12). Verzoekster merkte ook op dat ze zich niet meer herinnerde wat ze tijdens het eerdere interview had verklaard, een allerminst afdoende uitleg die ze ook inriep voor de overige tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Thans oppert verzoekster in haar verzoekschrift dat het document van de politie bij de brand van haar appartement verloren is gegaan, waarmee ze de eerste versie die ze hieromtrent bij het Commissariaat-generaal gaf, herhaalt. Deze algemene bewering verklaart echter geenszins waarom ze nadien en tegelijkertijd meermaals aangaf dat de politie haar geen documenten had meegegeven, en het biedt evenmin een afdoende verklaring waarom ze over de inhoud van het beweerd document dat de politie haar dan toch zou hebben gegeven, verschillende uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen gaf. De bevestiging van één versie in het verzoekschrift volstaat hoe dan ook niet om de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden op te heffen. De klacht die verzoekster na haar ontvoering bij de politie zou hebben ingediend alsook het document dat men haar bij de politie (al dan niet) zou hebben overhandigd zijn wezenlijke elementen die de kern van het asielrelaas raken zodat van verzoekster dan ook redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij hierover eenduidige, coherente en gedetailleerde verklaringen zou afleggen, hetgeen *in casu* niet zo is.

Verzoeksters beweerde psychologische problemen, die ze overigens niet met enig medisch attest staft, verklaren noch rechtvaardigen de talrijke voormelde tegenstrijdigheden en incoherenties, welke allen steun vinden in het administratief dossier.

Tenslotte kan worden vastgesteld dat verzoekster haar reisweg niet bewijst. Zij toont niet aan wanneer zij haar land verlaten heeft noch wanneer zij in België is aangekomen. Zij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit India naar Frankrijk. Zij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa zij is aangekomen. Zij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van haar reisweg. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekster helemaal niet op de hoogte is van de identiteit en de inhoud van de documenten die zij tijdens haar reis naar België gebruikte. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minimaal op dit punt is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles voorbereid te zijn. Deze vaststelling, niet weerlegd door verzoekster, houdt op zich al een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Om voorgaande redenen kan aan verzoeksters asielrelaas niet het minste geloof worden gehecht.

Nu aan de feiten aan de basis van haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoeksters actuele bewering dat ze in haar land van herkomst zou beschouwd worden als iemand die haar eer heeft verloren en omwille hiervan gevaar zal lopen in geval van terugkeer. Verzoekster heeft hiervan nooit eerder melding gemaakt. Zij beperkte haar vrees voor terugkeer tot de algemene bewering dat men nog steeds naar haar op zoek is en dat men haar gemakkelijk en snel zal vinden aangezien de maoïsten er de macht hebben en in de regering zitten (gehoorverslag 27 juli 2012, p. 19 en gehoorverslag 5 oktober 2012, p. 13). Over eventuele problemen omwille van haar 'verloren eer' repte ze met geen woord.

Ook de problematiek van alleenstaande vrouwen in Nepal werd door verzoekster nooit eerder aangehaald. Uit de door haar in dit verband aangebrachte informatie, met name een artikel van

Amnesty International, getiteld 'Nepal's government fails to protect women human rights activists' en het internetartikel 'Single Women: An Alienated Social Group in Nepal', blijkt dat alleenstaande vrouwen door de Nepalse maatschappij gemeden worden en dat vrouwenrechtenactivisten af te rekenen hebben met geweld en bedreigingen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen alleenstaande vrouw is aangezien zij voor haar vertrek naar België probleemloos anderhalf jaar bij een oom in Dehli verbleef, noch dat zij een vrouwenactiviste zou zijn, blijkt hieruit geenszins dat in Nepal alleenstaande vrouwen een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene artikels en rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dit geldt ook voor het internetartikel van Amnesty International van 2012 waarin kort de situatie in Nepal wordt weergegeven.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken bevat geen informatie in die zin. Bovendien is de informatie die erin is opgenomen slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt het geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.



**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER